

Zanimive reke. K posebnim zanimivostim na naši zemlji spadajo tudi nekatere reke, ki so izredne kakovosti. Tako je n. pr. v Alžiru majhna reka, katere voda je prava pravcata tinta. Nastane iz dveh potokov, izmed katerih ima eden posebno vodo, polno železnih raztopin, drugi pa vodo, ki je pomešana s česlovo kislino. Ko se potoka izlijeta v reko, postane voda čisto temna in lehkó jo je uporabiti za pisanje. — Južnoameriška republika Kolumbija ima na svojem ozemlju reko, katere voda ima tako kiselkast okus, da so jo po pravici nazvali Rio de Vinoge, to je »kisla reka«. — Oranžna reka v Južni Ameriki kar mrgoli od najraznovrstnejših rib. Na nekem mestu pa priteče v gorsko pokrajino, kjer je premnogo bakrene rude. Od tega mesta dalje je reka strupena in riba, ki se drzne plavati tja, mora brezpogojno poginiti. — »Kitajska žalost« je ime, ki so ga na Kitajskem dali veliki reki Hoang-Ho. Izvira v tibetskem gorovju in teče kakih 3500 milj, dokler se ne izlije v morje. Radi svoje počasnosti je ta mogočni veletok strah za 170 milijonov ljudi, ki prebivajo na velikanski nižini sredi države. Že prečesto je namreč ta reka kar nenadoma spremenila svoj tek in tedaj preplavila številne vasi in mesta in nešteti tisoči so našli prezgodnjo smrt

v njenih valovih ob takih nenadnih katastrofalnih povodnjih. Zaman so že najodličnejši inženjerji poskušali vse mogoče in nemogoče, da bi z izpeljavo primernih nasipov zajezili reko in preprečili poplave. — Zelo zanimiva je tudi reka Shebeyli v vzhodni Afriki. Ta zelo globoka in deroča reka, ki je vsa polna rib, krokodilov in želv, teče na sto in sto milj skozi rodovitne kraje, toda njena voda se ne izliva v morje, marveč izgine nekaj malega severno od ekvatorja v neki pusti, žalostni pokrajini, le nekaj milj oddaljeni od Indskega oceana. — Severna Amerika pa nam lehkó pokaže še zanimivejšo reko. Ta teče v svetovno znani mamutovi kotlini v Kentukiju. Tam teče v širini kakih trideset čevljev, globoka pa je štirideset čevljev. Teče kar 300 čevljev pod zemeljsko površino. Toda le četrt milje moremo slediti njenemu toku, nato pa izgine izpred oči in se izgubi v pesku — v polnem pomenu besede. — Kakšno velikansko moč more dati voda, nam kaže ta dve majhni rečici, Hamos in Manifest v Derbyshire. Nastaneta iz več studencev in tečeta proti vznožju neke gore. Tam sta si v teku časa napravili pot skozi mogočne kamenine. Milje daleč tečeta potem pod zemljo, dokler končno petnajst jardov oddaljeni ne prideta na beli dan.

Za dobro voljo

Osem gostov. Če osem gostov dnevno dvakrat obeduje za isto mizo in če so se dogovorili, da bodo vsakokrat drugače sedeli, da bosta dva ali jih bo več zamenjalo prostore, kako dolgo bodo lahko drugače sedeli? Takoj morajo pričiti menjati prostore, da bodo napravili 40.320 sprememb. Toliko jih je namreč in za to bodo potrebovali kar polnih 55 let in 85 dni. — Pa še na misel jim ne sme priti, da bi si pridružili še devetega gosta! Kajti potem bo moral vsak živeti 497 let in 35 dni, ker devet oseb lahko sedi na različnih mestih nič manj kot 362.880 krat! Toda — Matuzalemovi časi so minuli! — Prav toliko sprememb lahko napravimo z osmimi glasovi, torej v eni oktavi. Sedaj nam je gotovo jasna različnost vsakovrstnih melodij.

Ali znate hitro računati? 12 letni Pavel se postavi pred svoje sošolce, pa zakliče: »Ali znate hitro računati? Jaz bom izpraševal. Pa ne bo nič težkega. Samo do 100 boste štel.« — »To je za otroke iz prvega razreda,« so se mu posmehovali. »Počakajte, da vse povem,« nadaljuje Pavel. »Šteli boste, pa tako, da številke 7 in nobenega števila, ki ima številko 7 za mnogokratnik, ne boste imenovali. Torej začetimo!«

Začelo se je. Toda ker gre brzo in se

ne sme kaj prida razmišljati, so se tudi sicer najboljši računarji zaleteli in napravljali napake. Smeha dovolj. Toda to še ni bilo vse. Vsakdo je moral zmoto poplačati s kaznijo, četudi majhno. Zmotnež je moral položiti nekaj za stavo. Veliko zabave je bilo tudi potem, ko so stavo (varščino) reševali.

Da boste boljše razumeli, kako se šteje, navedem tu one številke, ki jih računarji v zgorajšnjem primeru ne smejo imenovati: 7, 14, 21, 27, 28, 35, 37, 42, 47, 49, 56, 57, 63, 67, 70—79, 84, 87, 91, 97, 98. — Preden začno šteti, določijo sami, katere številke ne smejo navajati.

Dišeči Tinče. Za Timoteja je bil krščen, pa so mu po navadi rekli Tinče. Mama njegova je bila mestna gospa, ki si je privoščila lepe obleke in umetne dišave. Tinček je hodil že v šolo, pa je mislil, da spadajo razne pomade in dišave k življenjskim potrebam. Kadar ni bilo mame, se je rad zmuznil k njenemu umivalniku, pa je potresel iz te ali druge stekleničice nekoliko prahu, pomade ali dišave na svoje kodraste lase. Včasih je bila tako zvana »Kolinska voda«, včasih »Lavendel«, včasih kak parfum (dišava). Nato se je vstopil pred ogledalo, si razčesaval lase in zadovoljno ogledoval v svetlem steklu svojo

podobo. Preča na glavi je morala biti brezhibna. Večkrat ga je mati tudi zasačila pri tem delu, ga zapodila, pa tudi kaznovala. Pomagalo pa ni dosti. Tinče se je s svojimi lasmi ponašal. Imel je vsekdar lepo poglajene.

Nekoč se mu je mudilo že v šolo, pa je brž porabil priliko, ko se je mati mudila v kuhinji, da je smuknil k maminemu umivalniku. Ne da bi kaj pomišljal, seže po stekleničici, ki je bila v nji po navadi dišeča »Kolinska voda«, pa si pošteno poskropi svoje kodre. Pa že pri česanju čuti, da ne gre tako gladko. Zdi se mu, kakor bi se lasje upirali. »Bo pa preča bolj držala,« si misli in odbrzi v šolo.

Ko stopi v razred, hoče čepico sneti, pa se ni dala. Potegne bolj krepko, pa zastonj. Kaj je to? Ali je pokrivalo na lasje prirastlo? Tinče je v nemali zadregi. Poskuša in poskuša, vrti, vleče, toda čepica se drži las kakor klop kože. Priskočili so součenci, in le skupnemu naporu se je posrečilo, da so čepico odtrgali od las, a tako, da se jih je lepo število prišlo. Tinče je čutil bolečine in točil solze.

Kaj se je bilo prav za prav zgodilo?

Tinčetova mati je potrebovala lepilo, pa je natresla v steklenico, v kateri je imela navadno »Kolinsko vodo«, nekoliko zrnč arabskega gumija, ki se je v vodi raztopil in razlezel, da je bil tekoč. Kdo je mislil, da bo Tinče prav to tekočino porabil za utiranje svojih las! Čutil je pač, da je »Kolinska voda« nekoliko zgoščena, pa kdo bi dvomil, ko je vendar bil na steklenici listek z napisom »Kolinska voda«!

Pa mislite, da so součenci Tinčeta milovali? Kaj še! Norčevali so se in smejali, ti poredneži in brezsrčneži. Ne vem, če bi bili mi kaj boljši?

Tinče je bil pa od tega dne ozdravljen. Nič več se ni brigal za »parfume« in dišave. S tem pa ni rečeno, da se je zane-marjal. Skrbel je za red in snažnost, kolikor je prav. Dražilo ga je le, ker se ga je prijel priimek »Dišeči Tinče«, dokler se vse skupaj ni pozabilo.

Slikanica.

1. Jožek krene na široko cesto, mleka belega iskat gre v mesto.

2. Kastor ga kar zunaj je počakal, že je Jožek z mlekom prikorakal.

3. Drsajo se. Jožek je v skušnjavi, v bran se nič ji ne postavi.

4. Že na ledu Jožek se raduje, Kastor pa se z mlekom obližuje.

5. Nihče se skušnjavi ni ustavil, Jožek, Kastor, kdo bo to popravil?

6. K mami vrne Jožek se brez mleka, jojmene, kako zdaj — veka.

Zato. Mati vpraša Grogca, ki ga je peljala poslušat godbo: »Kako ti je dopadlo, Grogce?« — »Prav lepo znajo; pa saj morajo, saj je stal ves čas pred godbeniki strog mož s palčico in namignil z njo zdaj temu, zdaj onemu, da ga bo, če bi kaj zmedel.«

Zdravniško posvetovanje. Nekdo hoče dražiti zdravnika, pa ga vpraša: »Ali so ribe zdrave, gospod doktor?« — Zdravnik pa reče počasi: »Mislim, da. Pri meni se doslej še nobena ni zdravila.«

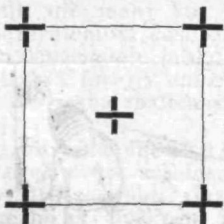
Iz živalstva. Učitelj: »Zakaj imajo žirafe tako dolg vrat?« — Učenec: »Zato, ker je glava tako daleč od telesa.«

Zašel je bil. Tujec vpraša prebrisanega cestarja: »Ali bi mi mogli povedati, kako daleč je še do K...?« — Cestar: »Če greste naravnost naprej, imate še približno 40.000 km; če se pa vrnete, boste tam v 10 minutah.«

»Katero rastlino najbolj gojite na vašem šolskem vrtu?« — gospod upravitelj. — »Brezol! Saj se brez brezovke naši razposajenci ne dajo krotiti.«

Igra z obročem.

Igralci so razdeljeni v dva tabora. Vsak tabor ima obroč. Na tleh naj kdo začrta kvadrat take velikosti, da ga obroč obseže. V tem kvadratu naj se začrta na sredi križ in potem na vsakem oglu po enega, tako da je vseh skupaj pet (križev).

Prvi igralec prve skupine vrže obroč na začrtan kvadrat. Če se mu posreči, da z obročem popolnoma obseže kvadrat, šteje to pet točk, ker je namreč pokrtil pet križev. Če pa pade obroč tako, da ne obseže vseh križev, ampak samo enega

ali dva, šteje to eno, odnosno dve točki. Ko se igralci zvrste, izračuna vsaka skupina točke, ki so jih dobili njeni igralci; skupina, ki ima največ točk, dobi igro.

Net-ball.

Igra se na pravokotno odmerjenem terenu, dolgem 20 in širokem 10 m. Prostor je treba razdeliti na dva enaka dela z vrvico, napeto v višini 2 m 25 cm od tal.

Poslužujemo se pri tej igri lahke žoge. Partiji igralcev moreta obseči po dvanajst ljudi, ki se vstopita na vsako stran vrvice. Ena izmed partij, ki je določena po žrebanju, ima servis (meče prva).

Igralec partije, ki začne igro, mora imeti eno nogo na črti za terenom, drugo nogo pa za to črto. Na sodniško znamenje mora takoj vreči žogo, in sicer samo z eno roko, tako da jo spravi preko vrvice v nasprotni tabor. Če servira v vrvico, zgubi, in nasprotna stran šteje eno točko sebi v prid.

Namen igre za eno kakor tudi za drugo stran je ta, da skuša vreči žogo na tla v nasprotnem taboru in tako sebi pripisati točko. Igralci na nasprotni strani pa morajo žogo sprejeti in (ne da bi jo zadrževali v rokah) jo takoj vreči preko vrvice v nasprotni tabor. Preden pride žoga v nasprotno stran, jo lahko več igralcev iste skupine zadene z rokami.

Če se žoga samo dotakne vrvice, ne da bi se ustavila, je to še pozitivno z izjemo servisa (tu mora žoga priti takoj brez ovir preko!). V tem slučaju se mora žoga vrniti. Če pade žoga na črto nasprotnega tabora, je še dobro, če pa pade zunaj črte, je to za stran, ki je žogo vrgla, minus, odnosno plus (točka) za stran, v kateri je žoga padla.

Vsak igralec servira, ko pride vrsta nanj; servis pa ostane na eni strani toliko časa, dokler dotična partija ne zagreši sledečih napak, da namreč:

1. servira z obema rokama,
2. udari žogo s pestjo,
3. zadržuje žogo dalj kot 3 sekunde v roki,
4. pasira žoga več kot dvakrat med istimi igralci,
5. odbije žogo (mesto da bi jo ujel in vrgel),
6. gre (se sprehaja) z žogo v roki.

Igra se vrši v dveh rundah po 11 točk, kot odločilna partija (po naše mojstrovka) pa do 21 točk.